

грѣцки езикъ, нищо друго не знаеше. Обаче се радваше на високо и голѣмо уважение, като най-образованъ. Подобенъ мждрецъ бѣше въ Ямболъ моятъ съотечественикъ Хаджи Неофитъ. Въ онова време всички тѣзи се ползуваха съ второ-степенни права подиръ владиката, бѣха ментори на гражданитѣ и дипломати на народа. Такива имаше почти въ всѣки български градъ. Съ споменатитѣ Хаджи Дамянти и Хаджи Неофитъ се сдружихъ по време на грѣцкото възстание лично въ Света-гора. Тѣ действително по нищо не се различаваха отъ единъ идиотъ, въ пълното значение на думата“. И ето — това сж били, споредъ Селимински, възпитателитѣ на младото поколѣние, въ периода на всеобщъ умственъ подъемъ и на силно национално раздвижване въ Европа. И български и грѣцки учители сж било тогава на сжщото ниско равнище: не се е знаяло, не се е помнѣло друго, освенъ четивото на срѣднитѣ тъмни вѣкове. „Единственитѣ достойни за занимание книги съдържаха черковни тропари и баснословни животописания на нѣкои мъже. Всѣка друга книга, всѣко друго знание и учение . . . не се зимаше на ржка, нито се слушаше“, бележи Селимински.

Около 1825 г. обаче въ града били отворени четири основни грѣцки училища и едно класно, пакъ грѣцко, при което издрѣжката имъ била поета отъ черковната община. Преподавали тамъ, по алилодидактичната метода, двамина сливенци, получили образованието си въ Цариградъ и Букурещъ, именно Антонъ Кринчевъ и Даскалъ Андончо. Тѣ били доста вещи въ работата си, ала непоженали успѣхи, каквито желаяли. Защото въпрѣки всичкото надмощие на грѣкоманията, особено въ периода на Завѣрата (1821), когато християнитѣ се надяватъ да отхвърлятъ турското иго подъ знамето на възкресена Византия и съ благословията на вселенския патриархъ, грѣцки езикъ не се е изучавалъ тѣй старателно. Примѣръ ни дава сжщиятъ Иванъ Добровски, който хумористично разказва, какъ неговиятъ даскалъ, хромиятъ Тодораки, обучавалъ въ кжщата си около 20—30 момчета, при помощта на знаменитата фалага. Цѣла година отивала за грѣцката алфавита и грѣцкото „Отче нашъ“, заучвани папагалски. Понеже децата не разбирали смисъла, съчинявали шеговити български тълкувания: Алфа — азъ ви съмъ калфа, Вита — главата ти пробита, Гама — главата ти голѣма, и т. н. Или, за